

Tôi là người thù dai. Thù dai có cái xấu và có cái tốt. Tôi nghĩ thù dai cũng có điểm tốt.

Thù dai đừng quên những chuyện xấu người khác làm cho mình. Không thù dai thì làm sao Nguyễn Trãi năm gai năm mọt suốt mấy năm đứng thù nhà, đứng đôn nä xã täc, giang sơn?

Thù từ năm 1975 đến nay thì có dai thật

Năm 1975, với đợt tấn công đầu tiên đến Mỹ, tờ Newsweek đăng một bài viết của Shana Alexander về những người Việt đổ xô sang Mỹ tìm nạn. Người đàn bà này lo ngại là những người Việt Nam tìm nạn chäa biết số phận cái máy giặt, cái máy sấy, không biết Michael Angelo là ai, thì làm sao sống được ở Mỹ.

Đó là những câu hỏi của những người Việt quá nặng.

Những chuyện không biết dùng cái máy giặt thì cũng đừng hỏi. Kìa, nhà thái tử Naruhito của hoàng gia Nhật, mãi đến khi sang học tại Merton College ở Oxford, ông hoàng này mới biết dùng cái máy giặt để khoe những lên. Với thì dùng cái máy giặt không phải là chuyện đáng kiêu hãnh. Không biết dùng cái máy giặt thì cũng không phải là đi xa gì như bài báo ngu xuẩn của Shana Alexander đã úp mặt.

Từ đó, năm nào, cứ đến tháng Tết là tôi lại nhớ đến bài báo của Shana Alexander, và cứ nghĩ đến những câu hỏi của họ là lại run người lên vì giận.

Những người Pháp vẫn nói là thù cũng như thức ăn nguäi, ăn là nhä ngon. Shana Alexander nghĩ viết từ lâu, không biết đang ở đâu đứng nhìn rang kiäm näng, mới näng đi đến thăm vài ba địa điểm ở Mỹ, ghé lại Little Saigon chơi cho bọn những ngày chợ chợ và đi cho näng thấy tên mọt những người näng khinh bỉ họ đã sống như thế nào.

Đó là cách thù thù vậy.

